

Arrest

nr. 94 728 van 10 januari 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 17 juli 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 juni 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 24 september 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Pakistaanse nationaliteit en bent u afkomstig uit Kotla Balot, gelegen in het district Gujrat in de provincie Punjab. U bent een ambulante handelaar in groenten en fruit en hielp ook nog mee in de zaak van uw neef, I.(...) A.(...). U bent betrokken in een conflict met een lokaal invloedrijke persoon, genaamd C.(...) A.(...) A.(...). Die persoon wou uw huis inpalmen en het laten afbreken om er een hotel op te plaatsen. Hij wou ook de zaak van uw neef, gelegen in Pindi Sultanpur afnemen. Tijdens de nacht van 17 op 18 januari 2010 vielen uw belager en zijn handlangers uw huis aan en u werd hierbij in elkaar geslagen. De volgende dag namen die personen ook de zaak van uw neef in. U diende hierover een "First Information Report" (F.I.R.) in bij het Saddar Kharian Police Station. Uw klacht werd geregistreerd op 18 januari 2010, maar er gebeurde verder niets meer mee.

Nadat uw huis werd ingenomen, vertrok u in november 2010 met vrouw en kinderen naar Guyliana waar u zich verschool bij uw schoonfamilie. In 2011 werd uw fruitkar vernietigd en werd u nog met de dood bedreigd. Uit vrees voor nieuwe agressies besloot u toen, in samenspraak met uw schoonfamilie, het land te verlaten. Uw schoonvader regelde uw vertrek uit Pakistan. U verliet uw land van herkomst in mei 2011 en reisde over de weg via Iran, Turkije en Griekenland naar België, waar u op 25 oktober 2011 een asielaanvraag indiende. U reisde zonder paspoort, maar was wel in het bezit van uw identiteitskaart. Sinds 2003 en vooraleer bovengenoemde problemen plaatsvonden bent u drie keer naar Griekenland gereisd en hebt daar telkens een jaar verbleven om er in de landbouwsector te werken. Na uw vertrek uit Pakistan in mei 2011 bleven uw vrouw en kinderen, alsook uw schoonvader problemen ondervinden met uw tegenstander. Ter staving van uw asielaanvraag legde u tijdens het gehoor uw originele identiteitskaart, een kopie van een "First Information Report" (F.I.R.), een B-form (document betreffende uw gezinssamenstelling) en vier affidavits neer. Tijdens het onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 9 december 2011 legde u ook al uw originele identiteitskaart neer.

B. Motivering

Na nader onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier stelt het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) vast dat u noch de status van vluchteling noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toegekend worden. U hebt immers uw beweerde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk gemaakt.

Vooreerst moet worden vastgesteld dat de algehele geloofwaardigheid van uw asielrelaas wordt aangetast door uw bedrieglijke verklaringen betreffende uw vorige verblijven buiten Pakistan. Zo verklaarde u duidelijk tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor uw vertrek in mei 2011 nooit eerder en nergens anders buiten uw land van herkomst te zijn verbleven (gehoorverslag CGVS p.9), terwijl u later toegeeft reeds meerder keren voor langere periodes in Griekenland te hebben verbleven.

U legde uw originele identiteitskaart neer tijdens het gehoor voor het CGVS en op de Dienst Vreemdelingenzaken (gehoorverslag CGVS p. 7 en verklaring DVZ punt 20). Na verificatie dd. 5 juni 2012 door uw identiteitskaartnummer in de databank van de 'National Database and Registration Authority' ("NADRA") in te geven, blijkt dat u twee keer een 'National Identity Card for Overseas Pakistanis' ("NICOP") hebt aangevraagd in een 'NADRA'-kantoor in Athene (Griekenland). Dit gebeurde in 2004 en 2008. Deze informatie werd toegevoegd aan uw administratief dossier. Bij confrontatie met deze 'NADRA'-gegevens ontkent u eerst een NICOP-kaart van de Pakistaanse autoriteiten te hebben aangevraagd. Later tijdens het gehoor verklaart u dat u meerdere keren voor een lange periode in Griekenland hebt verbleven, en dit sinds 2003 (gehoorverslag CGVS p.9 en 10). De redenen voor uw vertrek naar Griekenland in het verleden, zijn van economische aard, vermits u verklaart dat u naar Griekenland ging om er te werken en u er ook telkens werk vond in de landbouwsector (gehoorverslag CGVS p. 10). Uw verklaringen betreffende het tijdstip en de duur van die vroegere verblijven in Griekenland zijn echter hoogst onduidelijk. Zo kunt u die periodes niet precies in de tijd situeren en is het evenmin duidelijk hoeveel keer en hoelang u daar telkens verbleef. Eerst zegt u in 2003 te zijn vertrokken en twee jaar in Griekenland te hebben gewerkt. U zou daar dan in 2004 verblijfsdocumenten hebben verkregen, om wat later te verklaren dat u er een jaar verbleef, in 2004 naar Pakistan bent terug gekeerd en nadien opnieuw bent vertrokken naar Griekenland in 2005. Nog verder zegt u drie keer over en weer te zijn gereisd en telkens een jaar in Griekenland te zijn verbleven. U zou toen uiteindelijk voor het laatst uit Griekenland zijn vertrokken in 2007 (gehoorverslag CGVS p. 9 en 10). Dit strookt dan weer niet met de 'NADRA'-gegevens, waarin als datum voor uw tweede aanvraag voor een NICOP-kaart 26 mei 2008 wordt opgegeven. U ontkent dan dat die dateert van 2008 en stelt dat de tweede NICOP-kaart-aanvraag van 2007 moet dateren (gehoorverslag CGVS p.10). Dit is echter niet het geval. Uw beweerde vertrek uit Griekenland in 2007 kunt u ook op geen enkele wijze staven. Dit alles doet twijfels rijzen over het tijdstip van uw terugkeer naar uw land van herkomst en uw laatste vertrek. Wat er ook van zij, uw uitleg voor het achterhouden van de informatie betreffende uw voorafgaande verblijven in Griekenland, nl. dat u bang was dat u in België geen documenten zou kunnen krijgen als u voorgaande verblijven in Griekenland meedeelde aan de Belgische autoriteiten, overtuigt niet. Integendeel, uw onware verklaringen verhinderen het Commissariaat-generaal een zicht te krijgen op uw recente herkomst en reële situatie en ze tasten bovendien de geloofwaardigheid van uw gehele asiel dossier aan. U beweert ook Griekenland te hebben verlaten omdat u er geen werk had (gehoorverslag CGVS p.10). Dit zijn overwegingen van puur economische aard, die geen verband houden met de criteria vermeld in de Vluchtelingenconventie of de voorwaarden voor het toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut.

Verder moet worden opgemerkt dat uw bedrieglijke verklaringen zich ook uitstrekken tot uw reisdocumenten en vluchtroute. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw administratief dossier is toegevoegd blijkt dat men bij een eerste aanvraag voor een "NICOP-kaart" verplicht een paspoort dient voor te leggen. Er moet worden vastgesteld dat u tijdens het gehoor, alsook op de Dienst Vreemdelingenzaken eerst verklaarde geen paspoort te hebben gehad (gehoorverslag CGVS p.7 en verklaring DVZ punt 21). Na confrontatie met de 'NADRA'- informatie komt u op uw woorden terug en geeft toe dat u wel degelijk een paspoort had, maar dat u dit document kwijt bent geraakt en niet weet waar het is. In 2011 zou u dan zonder paspoort hebben gereisd (gehoorverslag CGVS p.10 en 11). Deze uitleg is niet overtuigend, temeer u de gewoonte had per vliegtuig over en weer van Pakistan naar Griekenland te reizen. Dit alles doet het vermoeden rijzen dat u wel degelijk een paspoort hebt, maar dat u dit paspoort niet wil voorleggen, daar dit document mogelijks bepaalde uitreisstempels of visa kan bevatten. Verder doet uw laatste reisroute van Pakistan naar België ook de nodige twijfels rijzen. Zo verklaart u over de weg via Iran naar Turkije te zijn gereisd, daar in juni 2011 te zijn aangekomen en na twee maanden te zijn opgesloten verder te hebben gereisd naar Griekenland, waar u opnieuw twee maand zou zijn opgesloten. Voorts beweert u dan na twee maanden verblijf, dus ongeveer in september 2011, Griekenland te hebben verlaten per vrachtwagen en een week later in België te zijn aangekomen, terwijl u anderzijds uw aankomst in België op 24 oktober 2011 situeert. Het is evenmin duidelijk of u per schip of per vrachtwagen hebt gereisd (gehoorverslag CGVS p.8). Er kan bijgevolg maar weinig geloof aan uw laatste reisroute worden gehecht. Voormelde bedrieglijke verklaringen betreffende uw voorafgaande verblijven in Griekenland, alsook uw reisroute en het bezit van een eigen paspoort doen een ernstig vermoeden rijzen dat u uw Pakistaans paspoort achterhoudt om iets te verhullen voor de Belgische autoriteiten. Het feit dat u twee keer een "NICOP-kaart" aanvroeg bij een "NADRA"-kantoor, een Pakistaanse overheidsinstantie, gecombineerd met uw eigen verklaringen dat u telkens over en weer naar Griekenland reisde om er te gaan werken, houden in dat u geen enkele vrees voor de Pakistaanse autoriteiten koestert.

Daar u uw recente verblijf in Pakistan omwille van bovenstaande bevindingen, niet aannemelijk kunt maken, komt de geloofwaardigheid van uw gehele asielrelaas op de helling te staan. Dit blijkt uit volgende vaststellingen. Wat de door u ingeroepen vrees voor C.(...) A.(...) A.(...) betreft, moet worden vastgesteld dat de feiten die aan de basis van uw asielrelaas liggen, ook het voorwerp van meerdere tegenstijdige verklaringen uitmaken. Zo plaatst u het begin van dit probleem in 2008 en verklaart u dat het conflict verergerde in 2010. Zoals hoger vermeld is het totaal niet duidelijk of u in die periode wel in Pakistan aanwezig was. Volgens u werd uw huis in de nacht van 17 op 18 januari 2010 aangevallen. C.(...) A.(...) A.(...) en zijn handlangers zouden er vernielingen hebben aangericht en u zou ook zijn geslagen door uw belagers. Er moet worden opgemerkt dat u die aanslag tijdens het gehoor voor het CGVS herhaaldelijk en spontaan in 2011 situeert (gehoorverslag CGVS p.12 en 13), terwijl u eerder verklaarde dat die gebeurtenissen dateren van januari 2010 (gehoorverslag CGVS p.3 en 6). U stelt ook dat eerst uw huis en daarna de zaak van uw neef gevisieerd werd. Bovendien beweert u na 17 januari 2010 geen verdere problemen gehad te hebben met C.(...) A.(...) A.(...) (gehoorverslag CGVS p.12). Hiertegenover staat dat u bij de Dienst vreemdelingenzaken verklaarde dat C.(...) A.(...) A.(...) de winkel van uw neef al in 2009 wou afnemen, dat hij daar begin 2010 ook is in geslaagd en dat hij een paar dagen nadien met zes andere personen naar uw huis kwam en u aanviel. Verder situeert u het inpalmen van uw huis door uw belagers dan eind 2010. (vragenlijst CGVS, punt 5 p.3, ingevuld op DVZ dd.9 december 2011). Geconfronteerd met deze tegenstrijdige verklaringen, stelt u dat u toch 17 en 18 januari zei op de Dienst Vreemdelingenzaken en blijft u bij uw laatste versie, afgelegd tijdens het gehoor. Dit vasthouden aan uw laatste verklaringen is evenwel geen afdoende uitleg voor uw eerder andersluidende verklaringen, temeer dat die verklaringen u werden vertaald en voorgelezen en dat u die ook hebt ondertekend (gehoorverslag CGVS p.13).

U verklaarde ook dat u samen met uw neef een First Information Report (F.I.R.) hebt ingediend bij het Saddar Kharian Police Station. Het door u voorgelegde document vermeldt echter enkel uw neef, I.(...) A.(...), als aangever van de klacht. Bovendien gaat die F.I.R. enkel over de vernielingen die in zijn huis werden aangericht en betreffen zijn verklaringen vooral de mishandelingen waarvan hij het voorwerp uitmaakte. Uit het voorgelegde document blijkt dat u door uw belagers werd gevraagd waar uw neef was en dat die personen dan naar zijn huis gingen. U zou toen naar het huis van uw neef zijn gegaan en werd daar hardhandig aangepakt. De inhoud van de door u neergelegde F.I.R. strookt dus niet met uw verklaringen tijdens het gehoor. U verklaarde nl. dat het ging om een aanval op uw huis, dat uw belagers daar alles hebben vernield en u hebben geslagen om vervolgens naar het huis van uw neef te gaan, waar die personen ook vernielingen hebben aangericht en uw neef hebben geslagen (gehoorverslag CGVS p.6). Bovendien moet ook worden opgemerkt dat de herkomst van dit document enige vragen oproept. Volgens u heeft uw vrouw, die in Sarghoda verblijft, u voormeld document opgestuurd. U kunt echter de enveloppe van die zending niet voorleggen. Verder beweert u dat de kopie van de F.I.R., ingediend in januari 2010 zou verloren zijn gegaan. Op uw aanvraag werd in 2012 op het

Saddar Kharian politiekantoor een nieuwe kopie van die klacht opgehaald. U weet echter niet te vertellen wie dat voor u deed (gehoorverslag CGVS p.6 en 7). Uit publieke documentatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt ook dat de grootte van de F.I.R. iets langer en smaller is dan een A4. Elke F.I.R. heeft vier exemplaren. Bij invulling van dit document worden automatisch d.m.v. carbonpapier meerdere afdrucken gemaakt. Eén afdruk is voor de aangever. Het door u voorgelegde document is geen afdruk, maar een niet-gecertificeerde kopie van A4-formaat. Bovenstaande vaststellingen doen ernstige twijfels rijzen over de authenticiteit van het door u voorgelegde document, temeer dergelijke documenten in Pakistan ook gemakkelijk tegen betaling verkrijgbaar zijn.

Uw verklaringen over uw vertrek uit uw dorp ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag. Volgens u hebt u uw dorp verlaten in november 2010 en bent u met vrouw en kinderen naar uw schoonfamilie in Sarghoda gevlucht. In de laatste versie betreffende het inpalmen van uw huis stelt u dat uw huis werd aangevallen en dat alles er werd vernietigd in januari 2010 (gehoorverslag CGVS p. 5,6 en 13). Het is dan ook verwonderlijk dat u dan nog tot november van dat jaar in uw dorp blijft. Deze vaststellingen ondermijnen tevens de door u ingeroepen vrees voor C.(...) A.(...) A.(...), vermits u ook verklaart verder geen problemen met hem te hebben gehad (gehoorverslag CGVS p.12). Uw beweringen dat u en uw familie daarna ook in Sarghoda werd lastig gevallen zijn dan ook weinig aannemelijk. Volgens u werd u gezien toen u op weg was met uw fruitkarretje en werd uw karretje toen vernield. U verklaart eerst dat dit gebeurde de twaalfde maand van 2010, om onmiddellijk daarna het gebeuren in april 2011 te plaatsen. Hiertegenover staat dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken dit incident in maart 2011 hebt geplaast. Bij navraag over dit voorval stelt u dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken zei dat uw belagers na enkele maanden naar Sarghoda kwamen, maar dat DVZ zelf 'maart' 2011 zou hebben neergezet (gehoorverslag CGVS p.13 en vragenlijst CGVS, p.3 punt 5, ingevuld op DVZ dd. 9 december 2011). Dit zijn eens te meer onware verklaringen die de bedrieglijkheid van uw asielaanvraag nog meer benadrukken. Gezien de vele duidelijk frauduleuze verklaringen waarmee uw asielaanvraag doorspekt is kan er bijgevolg geen enkel geloof meer worden gehecht aan de totaliteit van uw beweringen.

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in een positieve zin zouden kunnen doen ombuigen. De neergelegde F.I.R. werd hierboven al besproken. De vier affidavits die u neerlegde vertonen allemaal dezelfde vooropgestelde inhoud, wat wijst op een gesolliciteerd karakter. Uw identiteitskaart en het B-formulier kunnen aanvaard worden aangezien uw identiteit en uw gezinssamenstelling hier niet ter discussie staan.

Het CGVS erkent dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een gewapende strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. Daar u niet uit deze regio komt en daar u geen vrees diende te koesteren voor extremistische elementen of uw autoriteiten, en er geen geloof kan worden gehecht aan uw problemen A.(...) A.(...), staat niets uw terugkeer naar Pakistan in de weg. De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoeker vraagt de schorsing en nietigverklaring van de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt echter inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overeenkomstig artikel 39/2, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) over volheid van rechtsmacht, en treedt aldus niet louter op als annulatierechter, tenzij voor wat betreft de in artikel 57/6, eerste lid, 2° en artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen. Het beroep zal dus overeenkomstig artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet worden behandeld.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet. Verzoeker is van mening dat de bestreden beslissing gebaseerd is op onjuiste feiten. Verzoeker stelt dat hij vele jaren in Griekenland als landbouwer heeft gewerkt, met name in 2003-2004 en van 2005 tot 2007. In die jaren is hij slechts drie maal naar Pakistan teruggekeerd. Tijdens zijn gehoor heeft verzoeker meegedeeld dat hij zijn paspoort telkens gebruikte om naar Griekenland te reizen en dat hij tweemaal een NICOP-kaart heeft aangevraagd bij een NADRA-kantoor. Verzoeker is al jaren in conflict met C.A.A., die zijn huis wil kopen om er een hotel te bouwen. Doordat verzoeker dit telkens weigerde, werd zijn huis in brand gestoken en werden hij en zijn neef in elkaar geslagen. De neef van verzoeker heeft hiervan een F.I.R. (First Information Report) laten opmaken bij de politie. Dat hierin enkel wordt aangehaald dat het huis in brand werd gestoken en niet dat zij in elkaar werden geslagen komt doordat verzoekers neef dit uit het oog heeft verloren om daaromtrent melding te maken. Dit houdt echter niet in dat verzoeker en zijn neef niet werden geslagen. De politie heeft weinig gevolg gegeven aan deze aanklacht. Wat betreft de betwiste formaten van de F.I.R. deelt verzoeker mee dat hij deze zo uit Pakistan heeft ontvangen. Verzoeker heeft helaas niet gevraagd wie het document is gaan afhalen op het politiekantoor en stelt dat dit een detail is dat niet relevant is voor zijn asielrelaas. Na de aanval op zijn huis is verzoeker met zijn gezin moeten intrekken bij zijn schoonvader.

3.2. De Raad kan geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Verzoeker legt desbetreffend immers verscheidene tegenstrijdige en incoherente verklaringen af. Zo verklaarde hij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal herhaaldelijk dat de aanslag door C.A.A. op zijn huis plaatsvond in 2011 (stuk 3, gehoorverslag, p. 12 en 13), terwijl hij eerder verklaarde dat deze feiten dateerden van januari 2010 (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 3 en 6). Op de Dienst Vreemdelingenzaken situeert verzoeker het inpalmen van zijn huis dan weer eind 2010 (stuk 12, vragenlijst, p. 3). Bovendien stelde verzoeker dat eerst zijn huis en vervolgens de zaak van zijn neef gevisieerd werd (stuk 3, gehoorverslag, p. 12). Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde hij echter dat de winkel van zijn neef begin 2010 in beslag werd genomen en zijn huis een paar dagen later werd aangevallen. Van een asielzoeker wordt echter verwacht dat deze belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren. Van verzoeker mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij de aanval op zijn huis, hetgeen de kern van zijn asielrelaas uitmaakt, accuraat in de tijd kan situeren.

Bovendien ondermijnen ook verzoekers verklaringen omtrent zijn vertrek uit zijn dorp de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas. Zo stelt hij zijn dorp te hebben verlaten en gevlucht te zijn naar zijn schoonouders in Guliyana in november 2010 (stuk 3, gehoorverslag, p. 5), terwijl hij beweert te zijn aangevallen in januari 2010 (stuk 3, gehoorverslag, p. 6 en 13). De Raad stelt vast dat er aldus verscheidene maanden zitten tussen de vermeende aanval en verzoekers vertrek uit zijn dorp, hetgeen als dusdanig de ernst van de door hem geschetste problemen relativeert. Daarnaast is verzoekers bewering dat zijn familie ook in Guliyana werd lastiggevallen (stuk 3, gehoorverslag, p. 5, 6) tegenstrijdig met zijn verklaring dat hij na 17 januari 2010 geen problemen meer gehad heeft met C. A. A. (stuk 3, gehoorverslag, p. 12). Bovendien situeert hij het incident met zijn fruitkarretje eerst in december 2010 om het vervolgens in april 2011 te situeren (stuk 3, gehoorverslag, p. 12). Voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde hij dan weer dat dit plaatsvond in maart 2011 (stuk 12, vragenlijst, p. 3).

Met de stelling dat hij al jaren in conflict is met de heer C.A.A., die zijn huis wil kopen om er een hotel te bouwen, dat het huis in brand werd gestoken en verzoeker en zijn neef in elkaar werden geslagen, herhaalt verzoeker louter zijn verklaringen. Dit doet echter geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

De Raad stelt tevens vast dat verzoeker er evenmin in slaagt om zijn verblijf buiten Pakistan op een coherente en duidelijke manier weer te geven. Zo beweerde hij nooit buiten Pakistan te hebben verbleven (stuk 3, gehoorverslag, p. 2, 9) en ontkende hij bij confrontatie met de informatie waaruit blijkt dat hij tweemaal een NICOP-kaart heeft aangevraagd ooit een NICOP-kaart te hebben aangevraagd (stuk 3, gehoorverslag, p. 9), terwijl hij later tijdens het gehoor toegaf meerdere malen voor langere periodes in Griekenland te hebben gewerkt (stuk 3, gehoorverslag, p. 9, 10). Verzoeker slaagt er overigens niet in de periodes waarin hij in Griekenland verbleef duidelijk in de tijd te situeren, noch kan hij duidelijk stellen hoeveel keer en hoelang hij daar verbleef. Zo verklaarde verzoeker eerst in 2003 te zijn vertrokken en twee jaar in Griekenland te hebben gewerkt, daar in 2004 verblijfsdocumenten te hebben verkregen (stuk 3, gehoorverslag, p. 9) om later te verklaren dat hij er een jaar verbleef, in 2004 naar Pakistan is teruggekeerd en nadien opnieuw is vertrokken naar Griekenland in 2005 (stuk 3,

gehoorverslag, p. 10). Nog later tijdens het gehoor stelde verzoeker drie keer over en weer te zijn gereisd en telkens een jaar in Griekenland te zijn verbleven (stuk 3, gehoorverslag, p. 10). Verzoeker zou toen uiteindelijk voor het laatst uit Griekenland zijn vertrokken in 2007 (stuk 3, gehoorverslag, p. 10).

Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat hij vele jaren in Griekenland heeft gewerkt, met name in "2003-2004" en van "2005 tot 2007, weerlegt noch verduidelijkt hij bovenstaande vaststellingen.

3.3. Uit hetgeen voorafgaat blijkt afdoende dat het relaas ongeloofwaardig is door het geheel van ongeloofwaardige en tegenstrijdige verklaringen.

3.4. In de mate dat verzoeker zich voor zijn vraag tot subsidiaire bescherming op zijn asielrelaas steunt, dient te worden opgemerkt dat uit wat voorafgaat blijkt dat dit relaas niet geloofwaardig is. Bijgevolg maakt verzoeker ook niet aannemelijk dat hij om de redenen die hij in zijn asielaanvraag aanhaalt een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

3.5. De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige of ongegronde asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een, in bepaalde periodes, open strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen. Het gaat hier over een zeer lokaal conflict dat zich voornamelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. Aangezien verzoeker niet afkomstig is uit de getroffen regio, wijst niets erop dat hij het slachtoffer van deze strijd zou worden. Verzoeker toont niet aan dat hij in zijn regio het risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. De Raad ontwaart desbetreffend evenmin elementen in het administratief dossier.

3.6. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoont.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien januari tweeduizend dertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF